

Gefladder

Wat is er mooier dan het gefladder van een vlinder? Zo'n klein beestje, zo nietig, maar toch zo mooi. Sierlijk gaan de fraai gekleurde vleugels op en neer, tot het beestje landt op een volgend blad of takje.

Hendrik kijkt naar een donker exemplaar. Zijn vleugels vormen een fraai palet van blauw met witte stippen en wat geelachtige tinten. Werkelijk prachtig. Hij zit op een blad in het riet, naast de vijver. Enkele minuten zit hij vrijwel helemaal stil, totdat een eend in de buurt van het riet begint te kwaken. De vlinder fladdert de lucht in, op weg naar een volgend plekje om te gaan zitten. De vleugels bewegen snel en in een mooie baan vliegt de vlinder verder.

Sommige mensen zeggen dat het gefladder van een vlinder aan de ene kant van de wereld een orkaan aan de andere kant kan veroorzaken. Een belachelijke theorie natuurlijk, want zoiets kleins kan toch niet zoiets groots veroorzaken! Nee, Hendrik ziet heel wat anders als hij naar een vlinder kijkt. In zo'n grote wereld weet dit kleine schepsel te overleven en rond te vliegen, enkel met zijn vleugels slaand om zichzelf voort te bewegen. Het zijn die kleine dingen die laten zien hoe mooi de wereld eigenlijk is.

Hendrik kan wel uren kijken naar deze mooie creaties van Moeder Natuur. Dat doet hij dan ook dagelijks.

De meeste mensen in het park kennen Hendrik niet. Hij valt ook niet zo op; hij is eigenlijk meer als een decorstuk. Iedere dag zit hij van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat op zijn vaste bankje in het park, te kijken naar de natuur en de mensen om hem heen. Als je ooit in het park bent geweest, heb je ook vast een oude man met een grijze baard en een groen jasje zien zitten. Dat is Hendrik.

De vlinder vliegt verder en verder, totdat hij landt in het struikgewas. Hendrik kan hem niet meer zien en kijkt om zich heen om iets nieuws te zoeken. Hij snapt niet hoe mensen

zich kunnen vervelen in een wereld waarin zoveel dingen zijn om te bekijken. Juist het park is een bron van inspiratie.

Neem nou dat jongetje aan de rand van de vijver. Met stukjes brood in zijn hand probeert hij de eenden te voeren, maar die durven niet uit zijn hand te eten. Nee, ze staan in een halve boog om hem heen te kwaken, hopend dat de jongen het brood zal gooien.

Of neem het jonge stelletje dat op het gras aan het picknicken is. De eerste wespen hebben de boterhammen met jam al gelokaliseerd en de jongeman is wild om zich heen aan het slaan. Het zal een spannende strijd om de schaarse voedselbronnen worden.

En er zijn natuurlijk nog de talloze zakenmannen, die in de middagpauze hun grijze kantoortjes verlaten om in dit mooie park hun door moeder de vrouw gesmeerde bammietjes op te eten. Op het eerstvolgende bankje aan de rechterkant zit er weer één. Hij is vrij gemakkelijk te herkennen: zwart pak, laptop op schoot, boterhammen in een plastic zakje. Hendrik vindt het maar rare mensen. Ze komen wel iedere dag in de middagpauze naar het park, maar ze lijken vaak helemaal niet van de omgeving te genieten. Nee, ze kijken alleen maar naar het scherm van hun laptop.

De man stopt zijn laptop in zijn tas en staat op. Hij kijkt even om zich heen en gooit dan het plastic zakje in de nabije afvalbak. Dan begint hij te lopen richting de hoofdingang van het park. Hendrik kijkt de man na, totdat hij ineens ziet dat er nog iets op het bankje ligt. Hendrik kijkt eens goed en ziet dat het een klein apparaatje is. Vast een telefoon of een rekenmachine... Die schijn je tegenwoordig al in dat formaat te hebben. Hendrik staat op en loopt naar het bankje. Hmm, misschien moet hij het maar even terug geven aan die man. Hij pakt het apparaatje en begint vlug achter de man aan te lopen.

„Dank u wel. Een prettige avond nog." Met een brede, waarschijnlijk veel geoefende glimlach geeft de vrouw Jaspers kaartje terug. Jasper mengt zich in de opgewonden menigte en loopt verder. Vanavond is het eindelijk zover. Maandenlang heeft de wereld gewacht en nu is het eindelijk zover. Ook

Jasper heeft er zin in, maar eerst gaat hij nog even iets te eten halen. Voor je maag is een film immers niet genoeg vermaak.

„Wat zal het zijn, jongeman?" Jaspers blik dwaalt langs de verlichte reclameborden. Het is altijd weer moeilijk om uit dit assortiment iets te kiezen. Popcorn? M&M's? Nee, vandaag toch maar een rolletje Rolo. Nu nog even belachelijk veel geld betalen (want dat betaal je in een bioscoop voor een consumptie) en dan naar de zaal.

Als Jasper binnenkomt, is de zaal al redelijk vol. Terwijl Jasper naar zijn stoel loopt, ziet hij de enthousiaste gezichten om zich heen. Heel begrijpelijk, want iedereen heeft natuurlijk al maanden uitgekeken naar Scariest Movie Ever. Anderhalf jaar geleden, toen de opnamen begonnen, werd deze film al aangekondigd en de producent beloofde dat de titel waargemaakt zou worden.

Stoel 8... Zo, Jasper zit op de tweede stoel vanaf het gangpad.

Als de voorfilmpjes beginnen, zit de zaal bijna helemaal vol. Alleen de stoel tussen Jasper en het gangpad is nog leeg. Jasper kijkt naar de stoel en denkt aan de suffe reden dat hij hier in zijn eentje zit. Hij zou eigenlijk vorige week al gaan met zijn vrienden, maar hij voelde zich die avond niet lekker en besloot thuis te blijven. Nu zit hij er in zijn eentje, met als schrale troost de gedachte dat het eigenlijk om de film gaat.

Ineens komt een lichtstraal de zaal binnen, als de deur even opengaat. Er volgen voetstappen, Jasper kijkt naar het gangpad en zijn mond valt open van verrassing. Daar loopt een meisje met blond, halflang haar en de mooiste ogen die Jasper ooit heeft gezien. Wat heeft God de mens toch gestraft door wèl knappe vrouwen te schapen, maar niet in overvloed. Voor gewone jongens als Jasper blijft het altijd bij kijken en verlangen. Jasper heeft al veel mooie meisjes gezien in zijn leven, maar deze is echt als een flesje Grolsch tussen de biertjes. Bij iedere stap wapperen haar blonde haren heen en weer, en haar gezicht lijkt er zo mooi bij.

„Hoi." Jasper knippert met zijn ogen. Hmm, ze is ineens wel heel dichtbij. Nog eens knipperen. Ziet hij dat nou goed? Ja, ze is op de stoel naast hem gaan zitten. Nadenken,

Jasper. Wat zei ze nou? Oh ja, ze zei „Hoi." Jasper stamelt iets terug en kijkt dan maar weer snel naar voren. Wauw, dit wereldwonder is naast hem komen zitten en ze heeft nog iets tegen hem gezegd ook. Jaspers hart zit ineens in zijn keel en het klopt als een bezetene. Gewoon vooruit blijven kijken, Jasper. Gewoon naar het scherm blijven kijken en niets laten merken. Of toch maar even opzij kijken. Wauw, van dichtbij is ze eigenlijk nog mooier dan van veraf. In het gedimde licht bekijkt hij het profiel van haar gezicht. Wat een neus, wat een kin, wat een ogen...

De film begint. De letters „Scariest Movie Ever" verschijnen op het scherm. Jasper kijkt er even naar. Ach ja, da's waar ook... Jasper was gekomen voor de film. Hij knippert eens goed met zijn ogen en besluit daarna zich op de film te concentreren.

Het is een mooie film en al na enkele minuten zit de hele zaal in spanning te kijken hoe de nietsvermoedende hoofdrolspeelster het bos inloopt, waar de als monsters verklede schurken haar opwachten. De geweldige geluidsinstallatie van de bioscoopzaal brengt gewillig de voetstappen van de vrouw ten gehore, als ze de schurken nadert. Een huivering gaat door de zaal als de eerste gemaskerde bandiet achter de boom vandaan springt en de vrouw luid begint te gillen.

Jasper kan net een gil van schrik inhouden, als hij ineens een arm om zich heen voelt.

Geschrokken kijkt hij opzij en gelijk verandert zijn angst in een heel zenuwachtig gevoel. Het mooie meisje naast hem heeft ineens een arm om hem heen geslagen en is met haar hoofd tegen zijn schouder gaan liggen. Jasper kijkt naar haar gezicht en ziet dat ze nog steeds gespannen naar het scherm kijkt.

Jasper kijkt naar het donkere plafond van de zaal. Nu is het mooi geweest! Maak me nou maar gelijk wakker! Hoe beter deze droom wordt, hoe groter de ellende als ik weer in bed blijf te liggen.

Maar nee, Jasper wordt niet wakker. Hij kijkt nog eens opzij. Met de angstige blik in haar ogen ziet ze er nog bijna leuker uit dan zonder.

Ineens draait ze haar hoofd en kijkt ze hem recht in zijn ogen. Jasper weet van schrik even niet wat hij moet doen en blijft haar aanstaren. Hoe kan hij ook weggijken van die fantastische ogen? Dan verschijnt er een glimlach op haar gezicht. „Sorry.” fluistert ze, „Ik ga altijd helemaal op in films.” Jasper weet niet wat hij moet zeggen. Even blijven ze zo zitten, elkaar aankijkend. Dan verdwijnt haar glimlach weer en trekt ze haar arm terug om weer recht te gaan zitten. „Nee!” Het woord is er uit voordat Jasper het doorheeft. „Stil!” fluistert een boos iemand achter hem. Het meisje kijkt hem verrast aan. „Nee?” fluistert ze. Jasper kijkt haar aan. Wat moet hij nu zeggen? Denk na, Jasper, denk na. „Eh...” stamelt hij, „Je mag best tegen me aan gaan zitten.” Wauw, Jasper, zei je het echt? Jasper voelt zijn hart steeds sneller bonzen en hij voelt zijn gezicht rood worden. „Eh, ik bedoel...” Het meisje legt een vinger op zijn mond. „Je bent schattig.” zegt ze. Oh jee, denkt Jasper. Als meisjes dat zeggen, is het goed mis. Smak! Ze heeft zich opzij gebogen en heeft hem op zijn wang gekust. Jaspers hartslag is nu hard op weg naar de 200. Even blijft hij verstijfd zitten en dan draait hij zijn hoofd opzij. Met een raar, mysterieus lachje kijkt ze hem aan. Ze legt haar arm weer om hem heen en gaat weer tegen hem aan liggen. Jasper snapt nog steeds niet helemaal hoe hij ineens in deze situatie verzeild is geraakt. Hij besluit ook maar een arm om haar heen te slaan. Wat voelt dat goed. Hij draait zijn hoofd weer naar de film, maar zijn gedachten zijn opgestegen naar een heel andere wereld. Zo blijven ze lange tijd zitten, naar de film kijkend.

Jaap steekt een sigaret op. Zo, dat was lekker. Zo lekker heeft hij het thuis al jaren niet meer gehad. Jaap draait z'n hoofd en kijkt naar Monica, die naast hem zit, ook met een sigaret in haar mond. Op zich is ze ook wel veel jonger dan zijn vrouw... Eigenlijk ook veel jonger dan Jaap zelf. Monica draait ook haar hoofd en kijkt Jaap aan. Met een ondeugende glimlach blaast ze de rook uit haar mondhoek.

Daar zitten ze dan, op de vloer tegen de muur. Na een dag hard werken was Jaap wel toe aan wat lichamelijke afleiding en Monica was maar al te gewillig. „Oh Jaap, ik ken die blik in

je ogen..." had ze met een zwoele glimlach gezegd, toen ze hem wat dossiers kwam brengen. Jaap had haar inderdaad aangekeken met de gebruikelijke blik, en Monica had het weer helemaal begrepen. Ze had zich omgedraaid om de deur op slot te doen, terwijl Jaap vast was begonnen de knoopjes van zijn overhemd los te knopen.

Monica had haar mooie, roodbruine haren losgegooid en haar blouse uitgetrokken. Vol bewondering had Jaap naar haar mooie, jonge lichaam gekeken. De wekelijkse seks met zijn oud geworden vrouw haalde het in de verste verte niet bij een ritje op deze jonge seksgodin. Bij haar hangt alles er nog goed bij en niets is geiler dan het gekreun dat ze met haar meisjesachtige stem maakt als Jaap tekeer gaat. Jaap voelt zich altijd weer een echte kerel als hij met haar bezig is geweest.

En nu zitten ze tegen de muur, op de plek des onheils. Achter het bureau, zodat collega's het vanuit de gang niet kunnen zien.

„Zo..." zegt Jaap, „Jij verder nog leuke dingen gedaan?" Monica lacht. Deze vraag na afloop van de daad zou bijna traditie genoemd kunnen worden. Gelijk weer aan het werk gaan is niet fijn... Nee, eerst even een sigaretje roken en luchtigjes praten over de alledaagse bezigheden. (De oplettende lezer vraagt zich nu natuurlijk af hoe dat zit met "de rookvrije werkplek". Jaap heeft zoals alle belangrijke mensen een eigen kamer en niemand zal daar klagen over de rook.)

„Ik ben gisteren naar de film geweest met Chantal." zegt Monica. „Welke film?" vraagt Jaap. Zelf gaat hij al jaren niet meer naar de film. Zijn vrouw vindt het leuker om samen thuis te zitten en "gezellig" naar de televisie te kijken. De leuke uitjes van vroeger zitten er niet meer in. Eigenlijk is Jaaps vrouw gewoon een oude, verzuurde muts geworden.

„Scariest Movie Ever." „Oh, daar heb ik van gehoord." „Ja, dat moet ook wel. Er werd heel veel reclame voor gemaakt! Het zou echt de allereengste film ooit zijn... En dat was ook zo! Ik vond hem echt doodeng!" Monica's ogen fonkelen bij deze enthousiaste woorden. Jaap moet een beetje lachen. Als Monica zo kijkt, ziet ze er echt lief uit. En vooral

ook heel meisjesachtig. Eigenlijk zou Jaap best haar vader kunnen zijn, wat betreft het leeftijdsverschil.

Vader... Hmm, ineens valt er een kwartje bij Jaap.

„Wat voor dag is het vandaag?" vraagt Jaap. „Eh, vrijdag toch?" Jaap springt geschrokken op en Monica kijkt hem vragend aan. „Vandaag komt onze zoon Erik terug uit Australië! We zouden hem samen ophalen van het vliegveld! Hoe kan ik dat nou vergeten? Ik heb er zelfs vrij voor gekregen!" Jaap kijkt op zijn horloge. „Het is al 10 over 2! Straks mis ik de trein nog!" Monica staat op en fluistert in zijn oor: „Tot maandag, meneer de directeur." Jaap geeft haar een kus en loopt dan snel naar de deur. Als hij de trein nog maar haalt... Anders moet hij een wel heel goede smoes bedenken... Misschien een combinatie van openstaande bruggen en ontvoeringen door buitenaardse wezens... Hmm...

Met een ruk opent Jaap de deur en rent hij naar buiten. In de haast ziet hij pas dat er net een oude man langsloopt als een botsing niet meer te vermijden is. Hij rent tegen de oude man op, die door de klap tegen de muur valt en in elkaar zakt. Jaap kan zich gelukkig nog in evenwicht houden en blijft geschrokken staan.

Het zonnetje schijnt, een fris windje waait door Freds haren en het belangrijkste is... Hij heeft de kaartjes!

Vrolijk fietst hij met zijn mountainbike door het park. Als hij een leeg bankje ziet, besluit hij dat hij wel even kan gaan zitten. Hij zet zijn fiets tegen een boom, gaat op de rugleuning van het bankje zitten en pakt zijn telefoon uit zijn zak.

Het duurt een tijdje voordat Jolanda opneemt. „Hoi schat." „Hoi. Gok eens..." Een korte stilte. „Je hebt de kaartjes?" „Ja." Een korte vreugdekreet maakt duidelijk dat Jolanda er ook blij mee is. „Mooi! Maar goed, ik moet verder werken... Dan zie ik je vanavond!"

Fred kijkt er ook naar uit. Vanavond gaat hij met Jolanda naar Scariest Movie Ever. Ze zouden er eigenlijk vorige week al heen gaan, maar een ongelukkige samenhang van omstandigheden gooide roet in het eten. Op zich had Fred ook kunnen weten dat gevulde eierkoeken niet blauw horen te

zijn. Afijn, vanochtend, toen Fred wakker werd, bedacht hij zich dat ze vanavond wel zouden kunnen gaan. Hij was snel naar de bioscoop gefietst en warempel: er waren nog kaartjes.

Lekker romantisch met Jolanda op de love-seat... Ja, het zal een leuke avond worden.

Ding-dong!

Mevrouw De Leeuw kijkt op van haar boek. Wie kan dat zijn om drie uur 's middags? Ze verwacht niemand. Ze legt haar boek "Peter Moor: de langverwachte biografie" weg en loopt naar de deur.

„Goedemiddag, mevrouw. Heeft u misschien een kleinigheidje over voor het Rode Kruis?" Natuurlijk heeft mevrouw De Leeuw dat. Ze pakt haar portemonnee en grabbelt naar wat muntjes, die ze vervolgens gul in de collectebus van de drie jongens doet. Ze heeft natuurlijk geen flauw idee wat deze jongens met dit geld gaan doen. Er zit immers een mooi stickertje van het Rode Kruis op de collectebus. Jeffrey, Stefan en Maurice weten uit ervaring dat mensen bij het zien van dat stickertje wel willen meebetalen aan hun Playstation.

„Dank u wel, mevrouw." Terwijl ze de deur dicht doet, kijkt mevrouw De Leeuw nog even vriendelijk en met enige bewondering naar de ventjes. Wat sympathiek toch dat die kereltjes zich inzetten voor het goede doel.

„Wat gaf ze? Wat gaf ze?" vraagt Maurice enthousiast, als de jongens naar de volgende deur lopen. Jeffrey, die de collectebus vasthoudt en tevens het brein achter deze kwalijke praktijken is, geeft met een tevreden gezicht antwoord: „2 euro." Stefan kijkt hem trots aan. „Sweet, dude!" (Een tip voor de argeloze lezer die bij dit hedendaagse taalgebruik afhaakt: veel films kijken en rapmuziek luisteren. Zo komt het schorremorrie tegenwoordig ook aan zijn woordenschat.)

Ook bij de volgende twee huizen wordt nog wat geld geogst en dan vindt Jeffrey dat het tijd wordt om de buit te tellen. Het drietal loopt naar het dichtstbijzijnde bankje en gaat zitten. „Hoeveel is het?" vraagt Maurice en gulzig kijkt hij hoe Jeffrey de collectebus leegt. Jeffrey begint druk te tellen en

Maurice gaat bij iedere tussenstand blijer kijken. Dat wordt niet alleen een Playstation, maar ook nog een aantal toffe games.

„Zo homies, wat gaan we nu doen?" vraagt Jeffrey. „We hebben wel weer genoeg doekoe binnengehaald. Laten we nu maar even iets leuks gaan doen." Stefan heeft een goed idee. „Laten we weer gaan rondhangen op het station. Daar is vast iets cools te doen..." Jeffrey knikt. „Ja, dat hebben we al vet lang niet meer gedaan... Let's go." En dan vertrekken de stoere binken naar het station.

De weg naar het station vergt enige tijd, maar de beloning is groot. Op de verschillende perrons lopen altijd zoveel mensen rond, dat Jeffrey en zijn kornuiten voldoende inspiratie krijgen om ongein uit te halen.

Vandaag is het Stefan die als eerste een idee heeft. „Zien jullie die trein daar? Die gaat bijna vertrekken. Let op die gast die er aan komt rennen..." Stefan loopt naar de ingang van de trein en wacht daar op de man die er met zijn koffer aan komt rennen. „Eh, meneer," zegt Stefan, „Waar moet u heen?" „Naar Utrecht," zegt de man, nog hijgend van het rennen. „Dat dacht ik al... Maar deze trein gaat daar niet heen." De man kijkt Stefan verbaasd aan. „Nee, deze gaat de andere kant op. Door een technische storing zijn twee treinen omgewisseld. Heeft u net niet gehoord dat het werd omgeroepen?" De man kijkt nu heel ongelovig. „Nee, ik kom er ook pas net aan... Maar op het bord staat toch gewoon dat deze trein naar Utrecht gaat?" „Ja, dit probleem heeft zich ook pas voorgedaan toen de treinen binnen kwamen rijden. Wisselstoring of zo. Het is net omgeroepen. U moet in ieder geval op perron 8a zijn." De man kijkt even vreemd, maar rent dan hard weg. „Bedankt!"

Met een brede grijns loopt Stefan naar Jeffrey en Maurice, die van een afstandje hebben staan kijken. Wat heerlijk om mensen voor de gek te houden. En wat zal die arme man straks balen als hij in de verkeerde trein zit of als hij de grap op tijd doorheeft en dan de goede trein alsnog mist.

„Zullen we wat gaan drinken?" vraagt Maurice. Stefan en Jeffrey knikken instemmend en het drietal loopt naar het eettentje. Ze halen frisdrank en nemen dan plaats aan een tafeltje.

„Waar gaan we vanavond trouwens eten?" vraagt Jeffrey. „Aangezien jullie ouders vandaag ook weg zijn, moeten we zelf iets regelen..."

„Bij de Buffel King natuurlijk!" roept Maurice enthousiast. „Ik ben wel toe aan een Big Buffel Menu." Stefan is het er niet mee eens. „Daar zijn we eergisteren nog geweest... Laten we naar de pizzeria gaan." Ze kijken allebei naar Jeffrey, verwachtend dat hij een keuze maakt. Jeffrey heeft echter geen voorkeur.

„We laten het lot wel beslissen. Als de eerste persoon die hier nu binnenkomt een man is, gaan we pizza eten. Als het een vrouw is, gaan we naar de Buffel King." Stefan en Maurice kunnen leven met dit voorstel, dus benieuwd kijken ze naar de deur.

Na een minuutje komt er een oude vrouw aan. Zo langzaam als ze loopt, opent ze ook de deur. Maurice denkt al aan de milkshake die hij bij zijn Big Buffel Menu zal bestellen, maar dan komt er ineens een zakenman hard aangelopen. Voordat de vrouw door de deuropening naar binnen is gekomen, passeert hij haar snel.

„Da's gemeen..." protesteert Maurice. „Die vrouw deed de deur open." „Ja, maar die man liep als eerste naar binnen. Dat wordt een heerlijke hawaiï-pizza voor deze jongen." Stefan haalt illustrerend zijn hand over zijn buik. „Nee, het is..." probeert Maurice, maar Stefan schreeuwt heel hard „Pizza! Pizza!" zodat hij hem niet kan verstaan.

Het beeld wordt zwart en de lampen gaan aan. Jasper kijkt om zich heen. Waar is hij? Oh ja, hij zit in de bioscoop. Is het nu al pauze? Het meisje naast hem staat op en kijkt hem met een vriendelijk gezicht aan. „Ga je mee?" Jasper gaat snel staan. Zij pakt zijn hand en samen lopen ze de zaal uit, naar de gang. „Eh... Jij iets te drinken?" vraagt Jasper. Ze knikt en zegt dat ze graag cola zou willen. Jasper haalt cola (waar hij natuurlijk weer belachelijk veel voor moet betalen) en ze gaan aan een tafeltje zitten. Jasper kijkt haar aan terwijl hij aan zijn rietje zit te lurken. Wat is het toch een rare avond. Eerst denk je gewoon naar de film te gaan en dan zit je ineens cola te drinken met een goddelijk mooi schepsel.

„Hoe heet je eigenlijk?" vraagt ze ineens. „Jasper, en jij?" „Marieke." Jasper knikt begrijpend met zijn hoofd en vraagt zich gelijk daarna af waarom zijn knikje eigenlijk begrijpend was. Zijn hart klopt nog steeds heel snel. Zo zitten hij en Marieke nog een paar minuten zwijgend tegenover elkaar, af en toe elkaar aankijkend. Jaspers zenuwachtige gevoel maakt ineens plaats voor somberheid. Hier zit hij dan aan een tafeltje, met het mooiste meisje denkbaar, en hij heeft geen flauw idee wat hij tegen haar zou moeten zeggen. Na vanavond zien ze elkaar vast nooit meer, en dan is hij nog net zo'n hopeloze vrijgezel als voor de film.

Na de pauze gaan ze weer in de zaal zitten. De film gaat verder, maar Jasper schenkt er geen aandacht meer aan. Hij kijkt verdrietig opzij. Marieke is niet weer tegen hem aan gaan zitten. Ze kijkt alleen maar met een enigszins uitdrukkingloos gezicht naar de film. Zou ze teleurgesteld zijn omdat hij niets wist te zeggen? Bah, wat een kutavond.

Een paar minuten zit hij somber voor zich uit te kijken, naar de film die hij al lang niet meer volgt. Dan herinnert hij zich ineens het rolletje Rolo dat hij heeft gehaald voor de film. Hij graait het uit zijn zak en houdt het voorzichtig voor Marieke. „Snoepje?" Marieke kijkt eerst naar het rolletje en dan naar Jasper. In stilte articuleert ze met een vriendelijke glimlach „bedankt" en ze pakt een snoepje. Haar gezicht draait weer naar de film.

Jasper gooit zijn hoofd achterover en staart naar het plafond. Wat doet hij verkeerd? Zoals gewoonlijk snapt hij weer helemaal niets van de vrouwenwereld. In gedachten ziet hij zichzelf al met rimpels en een baard in het bejaardentehuis zitten, nog steeds vrijgezel. Bah, wat is het leven toch stom. God geeft hem hoop op dat flesje Grolsch, maar eigenlijk krijgt hij niet eens een biertje. Jasper sluit zijn ogen en voelt een klein traantje in zijn ooghoek verschijnen. Rotwereld!

Verskillende mensen gillen ineens om een enge scene en... Jasper voelt iets tegen zijn schouder. Opgetogen kijkt hij opzij. Ach, hij moet ook niet altijd zo negatief denken. Blij slaat hij zijn arm om Marieke heen en legt hij zijn hoofd op het hare. Haar blonde lokken ruiken naar bamboe. Ja, ze stoppen tegenwoordig van alles in de shampoo. Jasper kijkt

tevreden voor zich uit. Zou dat Grolschje hem dan toch gegund zijn? Hij sluit zijn ogen om niet te worden afgeleid door de film en geniet van haar lichaamswarmte en bamboe-geur.

Zoals iedere film heeft ook „Scariest Movie Ever" een eind, een heel griezelig eind zelfs. Niet dat het iets uitmaakt, want Jasper ziet het toch niet. Pas als de lampen weer aangaan, merkt hij dat de film voorbij moet zijn en opent hij zijn ogen. Hij haalt zijn hoofd van haar hoofd af en ze gaan allebei rechtop zitten. Marieke kijkt hem aan met een milde glimlach. Jasper kijkt haar terug aan. Ja, Jasper, wat moet je dan zeggen? Als je niets zegt, zie je haar misschien nooit meer terug. Seconden gaan voorbij en ze blijven zwijgend elkaar aankijken. Jasper zou graag iets willen zeggen, maar alle woorden lijken even uit zijn hoofd verdwenen. Dan maar nonverbaal communicatie. Hij beweegt zijn hoofd naar haar toe en begint haar te zoenen. Ze beantwoordt zijn kus en slaat haar beide armen om hem heen. Jasper voelt zich gelukkiger dan ooit. Dank u, God! Wat is Marieke geweldig!

„Het is een nacht... die je normaal alleen in fillems ziet..."

Fred staat vrolijk te zingen onder de douche. Hij heeft net gegeten en bereidt zich nu voor op een romantisch afspraakje in de bioscoop. Eerst douchen, dan nog even zijn haar doen en dan zal hij Jolanda gaan ophalen.

„Het is een nacht... die wordt bezongen in het mooiste lied..."

„Fred!" Bij het horen van zijn moeder stopt Fred meteen met zingen. „Ja?" schreeuwt hij terug om boven het op de tegels kletterende water uit te komen. „Telefoon!" Lichte verontwaardiging bij Fred. Telefoon? Het zou toch niet Jolanda zijn om af te bellen? Snel draait hij de kraan dicht en pakt hij een handdoek. Nog half nat loopt hij naar de gang, waar de telefoon staat.

„Met Fred." „Met Kees." Shit, denkt Fred, dat kan weinig goeds betekenen. Fred werkt af en toe in de snackbar en Kees is zijn baas. „Waar blijf je?" Fred denkt na. Waar hij blijft? Geschrokken kijkt hij op de kalender. Oh nee, hij zou vandaag werken omdat hij vorige week vrij had gekregen. „Eh... Shit, helemaal vergeten. Ik kom er zo snel mogelijk

aan." Gelukkig doet Kees niet zo snel moeilijk over zulke foutjes.

Aargh! Boos loopt Fred weer terug naar de badkamer. Hoe kan hij nou zijn vergeten dat hij vandaag moet werken? Snel kleedt hij zich aan en brengt hij zijn haar in model. Jolanda zal ook wel heel teleurgesteld zijn. Fred loopt weer naar de telefoon en belt haar op.

„Met Fred... Eh, ik heb slecht nieuws. Ik moet vanavond werken." Het blijft even stil. „Wist je dat dan nog niet?" „Nee, helemaal vergeten... Kees belde net." „Tja, dan moeten we maar een andere keer gaan." Fred baalt bij de lichte teleurstelling die hij in haar stem hoort.

Daar staat Jaap geschrokken, in de gang voor zijn kantoor. Hij kijkt naar de oude man die op de vloer ligt. De man lijkt bewusteloos, maar verder lijkt er niets aan de hand te zijn. Jaap ziet nergens bloed.

„Wat gebeurde er?" klinkt de stem van Monica achter hem. Jaap draait zich om. „Die man kwam er net aanlopen en ik zag hem helemaal niet." Geschrokken kijkt Monica langs Jaap naar de man. Ze loopt naar voren en legt haar vinger tegen de keel van de man. Opgelucht kijkt ze Jaap aan. „Niets aan de hand. Zijn hart slaat nog." „Mooi, dan ga ik maar snel... Anders mis ik echt de trein," zegt Jaap. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd en rent snel weg.

Met hoge snelheid sprint Jaap de trap af. Beneden rent hij richting de deur, terwijl de receptionist hem lachend naschreeuwt. „Jaap, je vrouw heeft gebeld. Ik heb gezegd dat je in een bespreking zat!" Hij lijkt het altijd wel grappig te vinden dat Jaap met zijn secretaresse rotzooit.

Jaap rent over het trottoir. Een paar blokken verder is het station... Zo snel als hij kan, rent Jaap langs eethuis Hapstra en door het park. In zijn haast rent hij bijna een eend omver, die hem gelukkig net op tijd ziet aankomen en wild kwakend opzij waggelt.

Bezweet komt Jaap aan op het station. Zo, nu nog even de trap op. Naar het juiste perron. Gelukkig, de trein staat er nog. Nog een paar meter... En jawel hoor, dan gaat

het fluitsignaal. De deuren gaan dicht en de trein begint te rijden. In zijn vaart rent Jaap bijna tegen de trein op.

Bah! Als er eindelijk eens een trein op tijd rijdt, moet er weer net een oude man in de gang lopen! Jaap haalt uit en schopt hard tegen een afvalbak. De pijn schiet door zijn voet en hij begint te hinkelen.

Nu moet Jaap een half uur wachten op de volgende trein. Zijn vrouw vergeeft hem nooit dat hij te laat is. Boos loopt Jaap naar het eettentje. Een oude vrouw is net bezig de deur te openen, maar het gaat niet zo snel. Als ze de deur voldoende heeft geopend, loopt Jaap er snel langs en gaat naar binnen. De oude vrouw kijkt hem boos na, maar Jaap geeft er niets om. Hij gaat aan een tafeltje zitten en haalt een map uit zijn tas. Dan nog maar even wat werk verrichten.

„Pizza! Pizza!" Jaap kijkt geïrriteerd om naar de jongens die hard aan het schreeuwen zijn. „Hé!" schreeuwt hij naar de jongens. „Ik ben hier aan het werk! Ga maar ergens anders lawaai maken!"

Hendrik volgt de zakenman die zijn apparaat op het bankje heeft laten liggen, maar hij kan hem nauwelijks bijhouden. Het park uit, de drukke straat over, een eindje verder rechtsaf... Telkens ziet Hendrik de man bijna uit het zicht verdwijnen.

Een paar straten verder gaat de man een gebouw binnen. Gelukkig, denkt Hendrik, want zijn oude benen zijn dit snelle lopen niet meer gewend.

Het gebouw is een kantorencomplex met verschillende verdiepingen. Hendrik stapt naar binnen en komt in een hal. Waar is die man nou heen gegaan? Hendrik heeft geen flauw idee. Wat nu? Hij kan in de lift stappen en naar een willekeurige verdieping gaan, maar dat zal wel niet zo'n goed idee zijn.

Radeloos kijkt Hendrik om zich heen, tot zijn blik valt op de receptie. Achter de balie zit een vriendelijk ogende jongeman met een glimlach om zich heen te kijken. Hendrik loopt er heen.

„Hallo. Ik zou graag willen weten..." De man begint hardop te lachen, maar stopt snel als hij ziet dat Hendrik niet snapt wat er zo grappig is. „Sorry... Ga door." „Ik zou graag

willen weten wie hier net binnenkwam, voor mij..." De man kijkt even nadenkend en zegt dan dat Hendrik waarschijnlijk meneer Van Vliet bedoelt. „Hij zit op de eerste etage, in kamer 104." Hendrik draait zich om en maakt aanstalten om naar de lift te lopen, tot hij de man weer hoort lachen en zich weer omdraait. „Wat is er zo grappig?" vraagt hij. De man kijkt hem aan en schudt zijn hoofd. „Niets bijzonders... Gewoon een binnenpretje." Hendrik draait zich weer om en loopt naar de lift. Rare man.

Op de eerste etage gekomen, loopt Hendrik de gang in, tot hij bij deur 104 is. De deur is dicht, maar Hendrik ziet door de ruit ernaast dat de man uit het park bezig is zijn jas aan de kapstok te hangen. Hendrik klopt op de deur en de man doet open.

„U heeft dit laten liggen in het park." Hendrik houdt het apparaatje voor zich en er verschijnt een glimlach op het gezicht van de man. „Ach, mijn PDA. Wat slordig van mij." Zijn blik gaat van het apparaatje naar Hendrik. „Hartelijk dank. Eh... Heeft u misschien zin in koffie?"

Hendrik denkt even na en loopt dan het kantoortje in. „Ach ja, wie ben ik om een lekker bakkie te weigeren?" zegt hij met een glimlach.

Voor een kantoortje is het redelijk sfeervol ingericht, met veel planten en veel foto's aan de muur. „Ik heet trouwens Van Vliet... Derk van Vliet." zegt de man ineens en geeft hem een hand. „Aangenaam. Mijn naam is Hendrik, gewoon Hendrik." „Oh, u heeft geen achternaam?" vraagt Derk, terwijl hij koffie inschenkt. „Jawel, maar ik vind achternamen maar zo onpersoonlijk. Onder ons bevindt zich slechts één Hendrik, dus die naam is genoeg om mij te onderscheiden van de rest. En het klinkt wel zo vriendelijk." Hendrik moet een beetje lachen om de geïnteresseerde blik van Derk. „Leuk kantoortje heeft u trouwens. Toch niet zo grijs en saai als ik me altijd voorstel bij kantoortjes." „Dank u," glimlacht Derk, „Ik besteed hier ook iedere dag veel tijd. Een beetje leuke inrichting mag dan wel. Werkt u trouwens ook nog?" „Nee, nee... Ik ben hovenier geweest, maar nu ben ik gepensioneerd. Ik zit veel in het park, te genieten van de natuur en de mensen. Dat zouden meer mensen moeten

doen. De jeugd van tegenwoordig heeft geen aandacht meer voor de juweeltjes van Gods schepping: net uitgekomen bloemen, de zon die weerspiegelt in het water, een mierenkolonie die aan voedsel probeert te komen." Derk kijkt Hendrik gefascineerd aan.

Hendrik neemt een slokje koffie. Heerlijke zwarte koffie, zoals koffie bedoeld is. „Mensen kijken tegenwoordig liever naar goedkope Hollywood-films dan naar de blaadjes die van de bomen dwarrelen in de herfst of een vogel die takjes zoekt voor een nestje in het voorjaar." Derk knikt instemmend. „Weet u, eigenlijk heeft u wel gelijk. Eigenlijk kom ik ook veel te weinig in de natuur. Ik nuttig mijn lunch wel vaak in het park, maar dan ben ik ook nog gewoon met werk bezig." Hendrik neemt nog een teug en zet dan zijn lege kopje neer. „Bedankt voor de koffie. Ik ga maar weer eens naar het park om naar de vogeltjes te kijken." Hij staat op en geeft Derk nogmaals een hand. „Iemand moet het doen," grapt hij en hij opent de deur naar de gang. Derk kijkt hem na.

Met een tevreden gevoel loopt Hendrik door de gang. Hij voelt zich altijd goed als hij weer heeft kunnen prediken over de schoonheid van de natuur.

Maar dan gaat het mis... Hendrik let niet op en ziet niet dat de deur van kamer 115 openvliegt als hij er langs loopt. Een man komt gehaast naar buiten rennen en rent hard tegen Hendrik op. Hendrik ziet de man nog net en dan kan hij zich even niets meer herinneren.

Een zenuwachtige jongen kijkt Jasper aan vanuit de spiegel. Niet zenuwachtig zoals bij een examen of een bezoek aan de tandarts, maar ècht zenuwachtig. Zo zenuwachtig dat hij nu al weer naar de wc moet, waar hij net vandaan komt.

Het is een rare week geweest. Vorige week heeft Jasper een meisje ontmoet in de bioscoop, wat al vrij bijzonder is. Nog gekker is dat dat meisje mooier was dan iedereen die Jasper ooit eerder had gezien. En nu hebben ze ook nog eens contact gehouden. Natuurlijk niet "echt" contact, want dat heeft de jeugd van tegenwoordig niet meer. Nee, contact via internet. Na afloop van de film hebben Jasper en

Marieke gegevens uitgewisseld en de hele week hebben ze veel met elkaar zitten chatten.

In het begin was het nogal onwennig, want waarover moet je het hebben met iemand die je eigenlijk helemaal niet kent? Eerst begin je maar gewoon oppervlakkig elkaars algemene informatie te vragen. Zo heeft Jasper verteld dat hij net klaar is met de HTS en dat hij nu een baan aan het zoeken is, terwijl Marieke heeft verteld dat ze Psychologie studeert en daarnaast pizza's bezorgt om wat geld te verdienen. Daarna volgden gesprekken over elkaars smaak of meningen over allerlei dingen. Ja, langzamerhand werd het wel wat.

Heel veel uren heeft Jasper deze week achter zijn computer doorgebracht. En nu staat hij bij de wc van eetcafé Hapstra.

Na een weekje met veel gesprekken en weinig zonlicht gaat Jasper vandaag eindelijk weer Marieke zien. Al sinds ze uit het zicht verdween toen ze na de film naar huis ging, heeft Jasper er naar verlangd haar weer te zien, maar hij durfde het de hele tijd niet te vragen, bang dat het misschien juist wel weer zou tegenvallen. Het chatten met haar was juist zo leuk geworden.

Afijn, hij heeft het nu dan toch gevraagd en ze hebben hier in dit eetcafé afgesproken.

Met wat gepiep gaat de deur open, als Jasper van de wc komt. Vlug kijkt hij rond. Nee, Marieke is er nog niet. Hij gaat maar vast aan een tafeltje zitten en kijkt ongeduldig naar de ingang.

Hoe zal het zijn om Marieke zo weer te zien? Als het maar niet echt tegenvalt. Jasper weet nog wel ongeveer hoe ze er uit ziet en hij heeft nu zulke hoge verwachtingen dat ze in het echt bijna alleen maar kan tegenvallen.

En dan gebeurt het. Het duurt maar een paar seconden, maar in een film zou men het zondanig vertragen dat het een volle minuut zou lijken. Jasper knippert met zijn ogen en als hij weer naar de deur kijkt, gaat die net open. Langzaam - nou ja, eigenlijk dus best snel - wordt de kier groter en komt er meer zonlicht naar binnen. Dan komt ze in beeld... Tegenvallend? Nee, zeker niet. Ze is eigenlijk juist nog mooier dan in Jaspers herinnering. In een prachtige, bruine jas, die haar mooie figuur

goed uit laat komen, stapt ze naar binnen. Haar mooie, blonde lokken wapperen tegen haar gezicht aan en met een hand stopt ze haar haren snel achter haar oren. Een beetje nerveus kijkt ze rond en dan ziet ze Jasper. Haar ogen beginnen te fonkelen en haar mond vormt een wijde glimlach. Terwijl ze in Jaspers richting loopt, wapperen haar haren nog een beetje heen en weer. Sprakeloos kijkt Jasper haar aan, zich er nauwelijks van bewust dat zijn mond weer openhangt.

Dan staat ze ineens naast hem. „Hoi,” zegt ze. Jasper gaat staan en zonder iets te zeggen omhelst hij haar met een kus op haar wang. „Ik ben zo blij dat je er bent!” zegt hij in haar oor. „Ik moet trouwens even naar de wc.” En snel loopt hij weg.

„Zo, effe lekker chillen na een dagje hard werken,” grinnikt Jeffrey, terwijl hij nog een slokje cola neemt. Terecht natuurlijk, want hij heeft vandaag met Maurice en Stefan heel wat zware arbeid verricht. Eerst moesten ze collecteren, toen behulpzaam zijn op het station en daarna hebben ze ook nog wat kleuters van hun snoepgoed afgeholpen. Waar gaat het heen met de wereld, als kleuters zo onverantwoord met suikerhoudende troep rondlopen? Gelukkig zijn er mensen zoals Jeffrey, Maurice en Stefan om van deze wereld een betere plek te maken.

Afijn, nu zitten onze helden te wachten op hun pizza. Het is niet erg druk in de pizzeria, dus ze kijken uit het raam. „Wachten echt boring!” „Yup.” (Vertaling: „Wachten is echt saai!” „Jazeker.”)

Stefan haalt een groen stukje uit zijn neus en schiet het met zijn duim en wijsvinger in de richting van een oude vrouw die verderop van haar rijkelijk belegde kaaspizza aan het genieten is. Zachtjes landt het stukje midden op haar pizza, die hierdoor nog iets rijker belegd wordt. De oude vrouw neemt nietsvermoedend nog een hap van haar pizza. Stefan en zijn vrienden lachen hard om de grap. „Nice!” prijst Jeffrey hem. Maurice is intussen een vliegtuigje aan het vouwen van het servetje dat voor hem lag. Met een kort boogje valt het vliegtuigje iets later op de vloer. „Kutservetjes!” „Yup.”

Verveeld zoekt Jeffrey naar iets wat hij kan gebruiken om de volgende grap uit te halen, als hij zich ineens iets bedenkt. „Zeg kerels, gaan we eigenlijk nog naar Scariest Movie Ever? Die is al sinds vorige week of zo in de bios...” Maurice kijkt op van zijn cola. „Ja, daar zouden we inderdaad heen gaan! Lijkt me wel flex. En als ie tegenvalt, houden we gewoon weer een popcorn-gevecht!” Om deze opmerking moeten de jongens hard lachen. De laatste keer dat ze naar een film zijn geweest, hebben ze popcorn naar elkaar zitten gooien. Achteraf moesten ze eigenlijk alles opruimen van een bioscoopmedewerker, maar met een smoesje konden ze ontsnappen.

Door het gelach hoort Jeffrey niet dat de deur opengaat. Als hij ziet dat Maurice en Stefan zwijgend die kant op staren, kijkt hij om en ziet hij waarom. Er zijn zojuist twee meisjes binnengelopen.

Het ene meisje heeft rood haar in een staartje en ze draagt een bril. Twee gegevens over het meisje, en dus alvast twee bronnen van inspiratie voor Jeffrey om nare opmerkingen te maken. Toch houdt hij zich nog even in, want het andere meisje is... tja... heel knap! Ze heeft blond, halflang haar dat bij iedere stap heen en weer wappert. Ze heeft geweldige ogen en een mooi, gaaf gezicht. Jeffrey draait zich om. Hij weet wel hoe je op mooie mensen van het andere geslacht moet reageren. Complimenteren, heet dat.

„Hé, lekker wijf! Heb je geen zin om die rooie met die bril te dumpen en bij ons aan te schuiven?” Stefan en Maurice liggen dubbel. Het blonde meisje kijkt even om en richt zich dan op haar roodharige vriendin. „Zullen we maar gaan, Cynthia? We gaan wel ergens anders eten.” Cynthia knikt. „Okee, laten we naar de snackbar gaan.” Ze draaien zich om en lopen weer naar buiten. Jeffrey schreeuwt ze nog iets na en geniet van het succes dat hij bij zijn vrienden heeft.

De frikandel begint te drijven, dus hij is klaar. Fred legt hem in het plastic bakje dat hij inmiddels heeft klaargelegd en schept er uitjes bij. Nog een beetje saus er bij en de frikandel speciaal is klaar. Bij de verrukkelijke geur van dit hemels lekkere frituurproduct dat stiekem veel lekkerder is dan menig culinair

hoogstandje, loopt het water hem bijna in de mond. Een zeer herkenbare situatie als je in een snackbar werkt. Fred heeft van tevoren dan ook nog wat fruit gegeten. Niet dat je van appels echt kunt genieten (Er zit niets eens vet in!) maar dan heb je tenminste niet meer zo'n honger als je aan het werk bent.

Nog even een vorkje er in. „Alstublieft.” De man die de frikandel speciaal heeft besteld, kijkt heel blij. (Zeer terecht natuurlijk!)

Fred is ook wel vrolijk, ondanks het feit dat hij vanavond eigenlijk met Jolanda naar de film zou gaan. In de bioscoop zitten met je vriendin is wel veel leuker dan hamburgers omdraaien en patat bakken, maar dat laatste is op zich ook niet echt vervelend. Bovendien spreek je op deze manier nog eens verschillende mensen.

En ach, wat een toeval... Net nu ik het spreken van verschillende mensen noem, gaat de deur open. Fred, die net een hamburger wil omdraaien, hoort het automatische belletje en kijkt over zijn schouder. Zijn mond valt een beetje open. Bij nader inzien moet die hamburger nog maar even wachten.

Twee meisjes komen naar binnen lopen. De eerste heeft rood haar in een staartje en een bril. Ze ziet er leuk uit, maar ze valt in het niet bij het tweede meisje. Zelfs Jolanda is niet zo mooi als deze blonde schoonheid. Wauw, wat een mooie ogen!

Fred draait snel de hamburger om en loopt dan naar de toonbank. „Zeg het eens, dames.” Met een vriendelijke glimlach kijkt hij het blondje aan. Zij kijkt op de prijslijst. „Tja, moeilijk... Wat neem jij, Cynthia?” Het roodharige meisje is er ook nog niet helemaal uit. „Eh... Ik denk dat ik maar een patatje oorlog en een frikandel neem. En jij, Marieke?” Marieke haalt haar hand door haar blonde haar. „Ja, dat lijkt me ook wel wat.” Dan kijkt ze Fred aan.

Het duurt enkele seconden voordat Fred beseft dat ze de bestelling hebben opgegeven en dat hij Marieke nog steeds zit aan te staren. „Eh... Sorry. Ja, twee maal patat oorlog met een frikandel.” De meisjes knikken en Fred draait zich om. Dan bedenkt hij zich ineens iets en draait zich weer terug. „Als ik jullie was, zou ik trouwens een frikandel speciaal

nemen. Een frikandel is op zich maar een kaal stukje vlees, maar met saus en uitjes erbij is het werkelijk zalig." Cynthia en Marieke lachen. „Vooruit dan maar. Doe dan maar speciaal." Fred draait zich weer om en gooit twee frikandellen in het frituurvet.

„Zullen we vanavond naar Scariest Movie Ever gaan?" hoort hij Marieke aan Cynthia vragen, terwijl hij plastic bakjes en vorkjes klaarlegt. „Nee, die lijkt me veel te eng!" giechelt Cynthia. „Bovendien wil ik vanavond vroeg naar bed."

Ineens valt er een kwartje bij Fred. Hij stopt zijn hand in zijn broekzak. Jawel hoor, hij heeft de bioscoopkaartjes voor vanavond nog. Wat moet hij daar nou mee doen? Hij kan er toch geen geld meer voor terug krijgen.

Nobel als hij is, laat hij de kaartjes aan Cynthia en Marieke zien. „Ik heb trouwens nog twee kaartjes over voor vanavond. Ik zou er met mijn vriendin heen gaan, maar ik moest dus werken. Dus als jullie ze willen hebben..." Cynthia trekt een vies gezicht. „Nee, ik wil er echt niet heen, hoor." Marieke twijfelt even en zegt dan: „Nou, dan ga ik wel in mijn eentje. Ik wil hem eigenlijk toch wel zien." Fred geeft haar één van de kaartjes en zij kijkt hem dankbaar aan. Wat is een dankbare blik toch mooi, vooral van haar.

„Ahum! Hoe zit het mijn hamburger?" vraagt ineens een man. Fred kijkt om. Shit, die is nu helemaal zwart...

Daar zitten ze dan, Jasper en Marieke. Ze hebben inmiddels een lunch gehaald en zijn nu haastig aan het eten. Van zijn bord kijkt Jasper naar Marieke en hij ziet dat zij ook een beetje zenuwachtig naar haar eten aan het kijken is.

„Eh... Is het lekker?" vraagt hij en gelijk vraagt hij zich af of hij niet iets originelers had kunnen zeggen. Marieke glimlacht. „Ja, heerlijk." Jasper glimlacht terug en gaat daarna maar weer vlug door met eten.

Zwijgend eten ze allebei verder en dan is het al weer op. Jasper betaalt en gaat weer zitten. Marieke kijkt hem aan. Hij kijkt terug. Zij moet een beetje lachen. Hij moet ook een beetje lachen.

„Zullen we een rondje lopen door het park?" vraagt ze ineens. Jasper knikt en ze staan op. Marieke pakt zijn hand en samen lopen ze naar buiten, naar het park.

Het park is rustig. Op een bankje zit een oude man in een groen jasje, op het grasveld zijn wat kinderen aan het ravotten, in de vijver zwemmen eendjes en er staan hoge bomen veel wind te vangen. Jasper kijkt opzij, naar Marieke. Ze is echt mooi, denkt hij. „Dus..." zegt hij en haar hoofd draait zijn kant op. „Ik weet niet echt wat ik moet zeggen, maar ik vind je..." Marieke legt een vinger op zijn mond. „Je hoeft niets te zeggen, hoor. Ik vind het ook leuk om bij je te zijn als je niets zegt." Jasper heeft weinig verstand van meisjes, maar dit klinkt toch wel vrij positief. Hij kijkt haar aan en glimlacht. „Je bent geweldig!" Met een gelukkige blik kijken ze elkaar aan. „Ik wil je vaker zien," zegt ze. Zozo, Jasper, dat lijkt bijna echt wat te gaan worden!

Jasper kust haar op haar wang en geniet van de bamboegeur die hem vanaf haar haren tegemoet komt. „Zou het toeval zijn dat we elkaar hebben ontmoet?" vraagt hij. „Nee," zegt ze, „Zoiets moois als dit gebeurt niet toevallig. Het is vast voorbestemd." Ze kijkt hem met een raar glimlachje aan.

„Kijk!" zegt ze ineens en ze wijst naar het struikgewas. Jasper kijkt en ziet waar Marieke naar wijst. Het is een vlinder, die vrolijk de lucht in fladdert.